

[Bjørn Elmquist]

inden for indkomstgrænsen på 1.470 US\$ pr. capita og i gennemsnit under Verdensbankens lavindkomstgrænse på 480 US\$ pr. capita.

Danmark er med dette program det land i Norden – der jo i forvejen i sin ulandsbistand er meget fattigdomsorienteret – som det fremgik af udenrigsministerens redegørelse, det land, der yder den største del af vor bistand til de mindst udviklede lande, nemlig 40 pct. i 1988. Det er et meget relevant tal, som vi mener dokumenterer, at kritik for manglende fattigdomsorientering er forkert.

Hertil hører selvfølgelig også begrebet fattigdomslommer i lande, som måske i gennemsnit ligger relativt tæt på de indkomstgrænser, jeg har talt om. Jeg synes, det er for fattigt eller lidt for beskedent fra vor side at sige: Nå ja, men det må være en fordelingspolitisk overvejelse for det pågældende land. Det kan jo være, at de, der har magten i de pågældende lande, på ingen måde er interesseret i at hjælpe de folk, der er i disse fattigdomslommer, og dér må vi sørge for også at få udviklet nogle projekter, som bidrager til fremme af demokratisk struktur i det pågældende land ved hjælp af andelsprojekter, ved hjælp af kvindeprojekter, som der også er blevet talt om fra talerstolen, og organisationsprojekter, hvor man bidrager til at fremme organiseringen af arbejderne i området.

Vi tilslutter os også, at Afrika som hidtil vil være det største virkefelt, sådan bør det være, og så kommer Asien og Latinamerika. Det skal jeg ikke opholde mig meget ved.

Jeg skal gøre et par bemærkninger om de erfaringer, som folketingsmedlemmer har haft lejlighed til at gøre, siden vi sidst havde en ulandsbistandsdebat her i Folketinget.

Vi har haft to udvalgsrejser, vi har haft Finansudvalget og Udenrigsudvalget af sted. Vi finder det ikke bare nyttigt, men ligefrem nødvendigt, at Folketinget på denne måde får lejlighed til ved selvsyn at vurdere den indsats, der ydes rundt omkring. Vi mener i Venstre, at sådanne rejser bør fortsætte, ja, vi kan måske endda foretage dem hyppigere; men vi vil i de videre diskussioner om det i udvalget gøre det synspunkt gældende, at antallet af deltagere bør sættes ned, så mindre grupper kommer af sted. Det skal naturligvis rotere, sådan at alle partier dækkes ind. Det ville betyde, at vi løbende kan opdatere Folketingets viden med

hyppigere rejser, og det vil ikke blive dyrere. Og mindre grupper giver i sig selv deltagerne større udbytte, end hvis man rejser i en større gruppe.

Vores erfaringer, hvad substansen angår, fra disse rejser er, at der rundt omkring gøres et stort og godt stykke arbejde af danske bistandsarbejdere og andre. Mange projekter går godt og bidrager faktisk også i praksis til at realisere de mål, vi har opstillet for dansk ulandsbistand. Men der er også eksempler på det modsatte. Det er vores generelle indtryk, at jo større og mere kompliceret et projekt er, desto sværere er det at få det til at lykkes i praksis. Omvendt, jo mere tilpasset projekterne er til de lokale forhold, de tekniske, økonomiske, sociale og geografiske forhold i det pågældende land, desto større er udsigterne til, at vi kan bidrage til en bæredygtig udvikling. Disse erfaringer er vel egentlig ikke særlig overraskende, men de er ligetil, og det er forholdsvis enkle erfaringer, der bør tillægges stor værdi.

Vores mulighed for at blive ved med at kunne forsvare de meget store offentlige pengebeløb, Danmark har sat sig for at bruge i denne 5-årsplans periode, nemlig de 40 mia. kr., som er nævnt et par gange, står og falder med, at pengene bliver brugt fornuftigt.

Som det også fremgår af de syv principper i udvalgsberetningen, skal vi lære af Danidas hidtidige erfaringer. Vi har noteret os, at statsrevisorerne for fremtiden ønsker en række krav opfyldt, inden Danida kan indgå aftaler om de såkaldte multi bi-projekter, dvs. de projekter, som Danmark får udført af internationale organisationer, typisk FN. Vi ønsker ikke at skyde med skarpt mod Danida eller Udenrigsministeriet, problemet ligger i dårlig planlægning og administration i de internationale organisationer. Vi har noteret os, at Danida er begyndt at følge revisorernes anvisninger med hensyn til at stille sådanne krav.

Venstre vil også i fremtiden arbejde for, at fordelingen mellem multilateral og bilateral bistand forskydes til fordel for den bilaterale. For os drejer det sig om at få så mange danskere engageret direkte, som det nu kan lade sig gøre.

Dagsordenen, som vi er medforslagsstillere til, stemmer vi naturligvis for, og vi er glade for, at vi på den måde kan fastholde det traditionelt brede flertal om dansk ulandsbistand i Folketinget. Det afspejler også det stigende samar-